

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Δώδεκα

Αποκαλύπτοντας τον Προφητικό Συμβολισμό του Ισμαήλ: Από Τοξότη σε Σφραγιστή των 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Και ὁ Θεὸς ἦτο μετὰ τοῦ παιδίου· καὶ ἠὺξήθη, καὶ κατόκησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἔγεινεν τοξότης. Γένεσις 21:20.

Ο Ισμαήλ έγινε τοξότης, πράγμα που αποτελεί σύμβολο πολέμου και σύμβολο της εκτελεστικής κρίσεως που επέρχεται κατά της Ρώμης.

Φωνή εκείνων που φεύγουν και διασώζονται από τη γη της Βαβυλώνας, για να αναγγείλουν στη Σιών την εκδίκηση του Κυρίου του Θεού μας, την εκδίκηση του ναού αυτού. Συγκεντρώσατε τους τοξότες εναντίον της Βαβυλώνας· ὅλοι εσεῖς που τεντώνετε το τόξο, στρατοπεδεύσατε εναντίον της ολόγυρα· ας μη διαφύγει κανείς από αυτήν· ανταποδώστε σε αυτήν σύμφωνα με το έργο της· σύμφωνα με ὅλα ὅσα ἐπραξε, πράξατε σε αυτήν· διότι υπερηφανεύθηκε εναντίον του Κυρίου, εναντίον του Αγίου του Ισραήλ. Ιερεμίας 50:28, 29.

Οι τοξότες ανταποδίδουν στη Βαβυλώνα κατά τα έργα της, και η ανταπόδοση αυτή αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, με τη δεύτερη φωνή του κεφαλαίου δεκαοκτώ της Αποκάλυψης, όταν αρχίζει η προοδευτική εκτελεστική κρίση της Βαβυλώνας.

Και ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν· Εξέλθετε ἐξ αὐτῆς, ὁ λαὸς μου, διὰ να μὴ γίνετε συμμέτοχοι τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῆς, καὶ διὰ να μὴ λάβητε ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς· διότι αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς ἐφθασαν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ Θεὸς ἐνεθυμήθη τὰς ἀδικίας αὐτῆς. Ἀνταπόδοτε εἰς αὐτὴν καθὼς καὶ αὐτὴ ἀνταπέδωκεν εἰς ἐσάς, καὶ διπλασιάσατε εἰς αὐτὴν διπλά κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ τοῦ οὐρανοῦ ἐπέμισεν, γέμισατε εἰς αὐτὴν διπλὸν. Ὅσον ἐδόξασεν εαυτὴν καὶ ἐζήσῃ με τρυφήν, τόσον βάσανον καὶ πένθος δότε εἰς αὐτὴν· διότι λέγει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς· Κάθημαι βασιλίсса, καὶ χήρα δὲν εἶμαι, καὶ πένθος δὲν θέλω ἰδεῖ. Αποκάλυψις 18:4–7.

Ο Ισμαήλ και η μητέρα του Άγαρ είχαν εμποδιστεί από το να κληρονομήσουν το δικαίωμα του πρωτοτόκου και εκβλήθηκαν. Έτσι, η ζηλοτυπία έγινε το προφητικό κίνητρο του Ισλάμ, και ο πόλεμος η προφητική του ενασχόληση. Η πρώτη μνεία περιλαμβάνει τον περιορισμό που επιβλήθηκε στον Ισμαήλ και στη μητέρα του από τη Σάρρα, και ο «περιορισμός» τους έγινε πρωτεύον προφητικό γνώρισμα του Ισλάμ σε ολόκληρο τον Λόγο του Θεού και στην ιστορία. Οι απόγονοι του Ισμαήλ επρόκειτο να είναι άγριοι άνδρες, των οποίων το χέρι θα ήταν εναντίον κάθε ανθρώπου, και το άγριο γνώρισμά τους παριστάνεται από τον άγριο αραβικό όνο, που ανήκει στην οικογένεια του ίππου. Έτσι, ο ισλαμικός πόλεμος του πρώτου και του δεύτερου αλίμονο παριστάνεται ως πολεμιστές που ιππεύουν επάνω σε εξαγριωμένους ίππους.

Το Ισλάμ είναι το μήνυμα της όψιμης βροχής, και είναι απολύτως εύλογο το ότι οι τρεις ουαί αντιπροσωπεύουν τρεις συγκεκριμένες προφητικές γραμμές, διότι η μεθοδολογία της όψιμης

βροχής είναι «γραμμή επί γραμμής». Όταν τα προφητικά χαρακτηριστικά των δύο πρώτων γραμμών συνενώνονται, εγκαθιδρύουν τη γραμμή του τρίτου ουαί. Και οι τρεις προφητικές γραμμές απεικονίζουν την περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Αυτές οι τρεις γραμμές αντιπροσωπεύουν την περίοδο της έκχυσης της όψιμης βροχής, διότι η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει όταν το τρίτο Ουαί έφθασε στις 11 Σεπτεμβρίου 2001.

«Η όψιμη βροχή πρόκειται να πέσει επάνω στον λαό του Θεού. Ένας ισχυρός άγγελος πρόκειται να καταβεί από τον ουρανό, και ολόκληρη η γη να φωτισθεί από τη δόξα του.»
Review and Herald, 21 Απριλίου 1891.

Η περίοδος της σφράγισης παριστάνεται επίσης από την περίοδο που άρχισε στις 11 Αυγούστου 1840 και έληξε με την άφιξη του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η χρονική περίοδος παριστάνεται επίσης στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ. Η ιστορία των Μιλλεριτών εκπλήρωσε το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, και, πράττοντας τούτο, άρχισε όταν ο άγγελος κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840 και έληξε όταν ο τρίτος άγγελος έφθασε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ προσδιορίζει ότι, στο τέλος της οράσεως, η όραση θα «λαλήσει». Στο εδάφιο τρία του δεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, ο άγγελος έκραξε (ελάλησε) με μεγάλη φωνή, και στις 22 Οκτωβρίου 1844 ο ίδιος άγγελος ώμοσε (ελάλησε) ότι «χρόνος δεν θα υπάρχει πλέον». Ο φύλακας του Αββακούμ, στο εδάφιο ένα του δευτέρου κεφαλαίου, τοποθετείται στην 11η Αυγούστου 1840, διότι τότε είναι που οι φύλακες υψώνουν τη φωνή τους.

Στην ανταρσία του 1888, την οποία η Αδελφή White προσδιορίζει ως αντιπροσωπεύουσα τον άγγελο της Αποκάλυψης δεκαοκτώ που επρόκειτο να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του, οι φύλακες (Jones και Waggoner) ύψωσαν τις «φωνές» τους ως σάλπιγγα, για να δείξουν στον λαό του Θεού τις παραβάσεις τους, διότι το μήνυμά τους ήταν το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, η οποία προτυπωνόταν από την ιστορία του 1888, ο Κύριος οδήγησε τον λαό Του των εσχάτων ημερών πίσω στις αρχαίες οδούς του Ιερεμία, όπου δεν εισακούστηκαν οι φύλακες. Η κάθοδος του αγγέλου σηματοδοτεί την προφητική άφιξη των φυλάκων.

Η «φωνή» που έφθασε στις 11 Αυγούστου 1840 μεταδόθηκε μέσω των φυλάκων, και στον Ιερεμία ειπώθηκε ότι, εάν επέστρεφε στην πίστη του και στην εμπιστοσύνη του προς τον Θεό μετά την απογοήτευσή του, θα γινόταν το στόμα του Θεού. Όταν το όραμα που είχε βραδύνει έφθασε τελικά στις 22 Οκτωβρίου 1844, «ελάλησε». Η περίοδος του δευτέρου κεφαλαίου του Αββακούμ, η οποία εκπληρώθηκε στη Μιλλεριτική ιστορία, απεικονίζει την περίοδο της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Είναι ουσιώδες να αναγνωρισθεί ότι η περίοδος από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844 απεικονίζει τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία είναι η περίοδος κατά την οποία εκχέεται η όψιμη βροχή. Είναι ουσιώδες, διότι το μήνυμα της όψιμης βροχής πρέπει να ταυτοποιείται μέσω της μεθοδολογίας του «γραμμής επί γραμμής». Η ιδιαίτερη αυτή περίοδος, που αποτελεί τη σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, παριστάνεται κατ' επανάληψιν στις προφητικές γραμμές, και τούτο συμβαίνει και στο δεύτερο κεφάλαιο του

Αββακούμ, το οποίο η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει άμεσα ως εκπληρούμενο στη Μιλλεριτική ιστορία. Διδάσκει επίσης επανειλημμένως ότι η Μιλλεριτική ιστορία επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

«Συμπλεγμένες με προφητείες τις οποίες είχαν θεωρήσει ότι αναφέρονταν στον χρόνο της δευτέρας παρουσίας υπήρχαν διδασκαλίες ιδιαίτερα προσαρμοσμένες στην κατάσταση τους αβεβαιότητας και αγωνιώδους αναμονής, οι οποίες τους ενθάρρυναν να περιμένουν με υπομονή εν τη πίστει ότι εκείνο που τώρα ήταν σκοτεινό για την κατανόησή τους θα γινόταν σαφές στον ορισμένο καιρό.»

«Μεταξύ αυτών των προφητειών ήταν και εκείνη του Αββακούμ 2:1–4: “Θα σταθώ επί της σκοπιάς μου και θα θέσω τον εαυτό μου επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να δω τι θα μου λαλήσει και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μού απεκρίθη και είπε: Γράψε την όραση και κάνε αυτήν σαφή επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει. Διότι η όραση είναι ακόμη για ορισμένο καιρό, αλλά στο τέλος θα μιλήσει και δεν θα ψευσθεί· και αν ακόμη βραδύνει, περιμένέ την· επειδή βεβαίως θα έλθει, δεν θα αργοπορήσει. Ιδού, η ψυχή εκείνου που επαίρεται δεν είναι ευθεία μέσα του· ο δε δίκαιος θα ζήσει διά της πίστεώς του.”»

Ήδη από το 1842, η κατεύθυνση που δόθηκε σε αυτή την προφητεία, να «γράψης την όρασιν, και καταστήσης αυτήν σαφή επί πινακιδίων, διά να αναγινώσκη τις ευκόλως», είχε υποβάλει στον Κάρολο Fitch την προετοιμασία ενός προφητικού χάρτη προς απεικόνιση των οράσεων του Δανιήλ και της Αποκαλύψεως. Η δημοσίευση αυτού του χάρτη θεωρήθηκε ως εκπλήρωση της εντολής που δόθηκε από τον Αββακούμ. Κανείς όμως τότε δεν παρατήρησε ότι μία φαινομενική καθυστέρηση στην εκπλήρωση της οράσεως — ένας χρόνος αναμονής — παρουσιάζεται στην ίδια προφητεία. Μετά την απογοήτευση, αυτή η περικοπή της Γραφής φάνηκε πολύ σημαντική: «Διότι η όρασις είναι έτι διά προσδιωρισμένον καιρόν, και προς το τέλος θέλει λαλήσει, και δεν θέλει ψευσθή· αν και βραδύνη, πρόσμεινον αυτήν· επειδή βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει.... Ο δε δίκαιος θέλει ζήσει διά της πίστεώς αυτού.»

«Ένα μέρος της προφητείας του Ιεζεκιήλ υπήρξε επίσης πηγή δύναμης και παρηγορίας για τους πιστούς: “Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων, Υιέ ανθρώπου, ποία είναι αυτή η παροιμία, την οποίαν έχετε εν τη γη του Ισραήλ, λέγοντες, Αι ημέραι μακρύνονται, και πάσα όρασις εκλείπει; Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός.... Αι ημέραι επλησίασαν, και ο λόγος πάσης οράσεως.... Εγώ θέλω λαλήσει, και ο λόγος τον οποίον θέλω λαλήσει θέλει εκπληρωθή· δεν θέλει πλέον μακρυνθή.” “Οι εκ του οίκου Ισραήλ λέγουσιν, Η όρασις την οποίαν ούτος βλέπει είναι διά πολλάς ημέρας, και προφητεύει περί καιρών μακρινών. Διά τούτο ειπέ προς αυτούς, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· ουδείς εκ των λόγων Μου θέλει πλέον μακρυνθή, αλλ’ ο λόγος τον οποίον ελάλησα θέλει εκτελεσθή.” Ιεζεκιήλ 12:21–25, 27, 28.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 391–393.

Οι Μιλλερίτες όχι μόνο είδαν τους εαυτούς τους να εκπληρώνουν την παραβολή των δέκα παρθένων και το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, αλλά οδηγήθηκαν επίσης να διακρίνουν ότι η ιστορία μέσα στην οποία εκπλήρωναν αυτές τις προφητείες ήταν και η ταυτοποίηση από τον Ιεζεκιήλ αυτής ακριβώς της ίδιας ιστορίας, όπου επρόκειτο να εκπληρωθεί «η έκβασις πάσης οράσεως». Η γραμμή της ιστορίας που αντιπροσωπεύει τη σφράγιση των εκατόν τεσσαράκοντα

τεσσάρων χιλιάδων είναι εκεί όπου εκπληρώνεται η έκβασις πάσης οράσεως!

Οι γραμμές που αντιπροσωπεύουν την περίοδο της όψιμης βροχής και της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων συγκεντρώνονται, ώστε να καταδείξουν ότι η προφητική ιστορία φέρει απαρεγκλίτως την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα.

Η ιστορία των Μιλλεριτών αρχίζει με τη φωνή του αγγέλου της Αποκάλυψης δέκα και τελειώνει με την ίδια φωνή. Η 11η Σεπτεμβρίου 2001 αρχίζει με την πρώτη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης και τελειώνει με τη δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης. Το δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ αρχίζει με τη φωνή των φυλάκων και τελειώνει με τη φωνή του φύλακα του Ιερεμία. Το πρώτο αλίμονο αρχίζει με τον Μωάμεθ και τελειώνει με τον Μωάμεθ Β΄. Το δεύτερο αλίμονο αρχίζει με την απελευθέρωση των τεσσάρων αγγέλων του Ισλάμ και τελειώνει με τον περιορισμό του Ισλάμ.

Η μεθοδολογία που είναι η όψιμη βροχή είναι η μεθοδολογία του Ησαΐα «γραμμή επί γραμμής», και οι γραμμές που συνάγονται για να προσδιορίσουν και να εδραιώσουν το μήνυμα της όψιμης βροχής περιέχουν αμετάβλητα την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Το πρώτο ουαί του ένατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης αρχίζει με τον Μωάμεθ και τελειώνει με τον Μωάμεθ Β΄. Η περίοδος διαιρείται σε δύο είδη πολέμου, το πρώτο εκ των οποίων είναι ανοργάνωτες επιθέσεις κατά της Ρώμης, οι οποίες άρχισαν ουσιαστικά με τον Αβού Μπακρ, και έπειτα ακολουθεί μία περίοδος εκατόν πενήντα ετών, κατά την οποία πραγματοποιήθηκε ο πρώτος οργανωμένος πόλεμος του Ισλάμ.

Τα εκατόν πενήντα έτη αντιπροσωπεύονται από τη χρονική προφητεία των «πέντε μηνών». Το δεύτερο αλίμονο επίσης περιέχει μια χρονική προφητεία, η οποία είναι τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες. Επομένως, εφόσον η προφητική δομή του πρώτου και του δεύτερου αλίμονο ταυτοποιεί το τέλος με την αρχή, περιέχει μια διάκριση μεταξύ της σφράγισης και ενός συγκεκριμένου χρονικού διαστήματος. Η διαδικασία της σφράγισης παριστάνεται στην αρχή της ιστορίας του πρώτου αλίμονο και παριστάνεται στο τέλος του δεύτερου αλίμονο.

Αυτό που ακολουθεί τη σφράγιση του τετάρτου εδαφίου, κατά την πρώτη συμφορά, είναι οι «πέντε μήνες» (εκατόν πενήντα έτη). Οι πέντε μήνες προσδιορίζονται δύο φορές, μία στο πέμπτο εδάφιο και πάλι στο δέκατο εδάφιο. Αυτό που προηγείται της διαδικασίας της σφράγισης, από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, κατά τη δεύτερη συμφορά, είναι η προφητεία της «ώρας, ημέρας, μηνός και ενιαυτού» (τριακόσια ενενήντα ένα έτη και δεκαπέντε ημέρες), του δέκατου πέμπτου εδαφίου. Μαζί, σε μία συνεχή γραμμή, η πέμπτη και η έκτη σάλπιγγα αρχίζουν και τελειώνουν με μία απεικόνιση της διαδικασίας της σφράγισης.

Ως δύο γραμμές, εφαρμοζόμενες «γραμμής επί γραμμής», προσδιορίζουν μία αρχή και ένα τέλος, σημειωμένα από τον Μωάμεθ τον πρώτο και τον Μωάμεθ τον δεύτερο. «Γραμμής επί γραμμής», προσδιορίζουν δύο διακεκριμένες περιόδους σε κάθε γραμμή, πράγμα το οποίο προκύπτει από το ότι κάθε γραμμή περιέχει μία χρονική προφητεία. Στην ιστορία του πρώτου αλοίμονο, το Ισλάμ επρόκειτο να «βλάψει» τη Ρώμη, και στο δεύτερο αλοίμονο, επρόκειτο να «θανατώσει» τη Ρώμη. Το πρώτο αλοίμονο ήταν ένας πόλεμος δοράτων, ξιφών και βελών, και το δεύτερο αλοίμονο εισήγαγε την πυρίτιδα ως οπλισμό.

«ΣΤΙΧΟΣ 10. Και είχαν ουρές όμοιες με σκορπιούς, και στις ουρές τους υπήρχαν κεντριά· και η εξουσία τους ήταν να βλάπτουν τους ανθρώπους πέντε μήνες. 11. Και είχαν επάνω τους βασιλέα, ο οποίος είναι ο άγγελος της αβύσσου, του οποίου το όνομα στην εβραϊκή γλώσσα είναι Αβαδδών, αλλά στην ελληνική γλώσσα έχει το όνομα Απολλύων.»

«Μέχρι τούδε, ο Keith μάς έχει παράσχει απεικονίσεις της ηγήσεως των πρώτων πέντε σαλπύγων. Πρέπει όμως τώρα να τον αποχαιρετήσουμε και να προχωρήσουμε στην εφαρμογή του νέου γνωρίσματος της προφητείας που εισάγεται εδώ· δηλαδή, των προφητικών περιόδων.»

«Ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἦτο νὰ βλάψωσι τοὺς ἀνθρώπους πέντε μῆνας.—1. Ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα, ποίους ἀνθρώπους ἔμελλον νὰ βλάψωσι πέντε μῆνας;—Ἀναμφιβόλως τοὺς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔμελλον νὰ θανατώσωσι (ἴδε ἐδάφιον 15)· «τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων», ἢ τὸ τρίτον τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας,—τὸ Ἑλληνικὸν διαμέρισμα αὐτῆς.

«2. Πότε ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσουν τὸ ἔργο τοῦ βασιανισμοῦ; Το 11ο ἐδάφιο ἀπαντᾷ στο ἐρώτημα.»

«(1) “Εἶχαν βασιλέα επάνω τους.” Από τὸν θάνατο τοῦ Μωάμεθ ἕως πλησίον τοῦ τέλους τοῦ δέκατου τρίτου αἰώνα, οἱ Μωαμεθανοὶ ἦσαν διαιρεμένοι σε διάφορες παρατάξεις ὑπὸ πολλοῦς ηγέτες, χωρὶς νὰ ὑπάρχει γενικὴ πολιτικὴ ἐξουσία ἐκτεινόμενη επάνω σε ὅλους. Πλησίον τοῦ τέλους τοῦ δέκατου τρίτου αἰώνα, ὁ Οθμάν ἰδρυσε μιὰ κυβέρνησις ἡ ὁποία ἔκτοτε ἐγένετο γνωστὴ ὡς ἡ Οθωμανικὴ κυβέρνησις, ἢ αυτοκρατορία, ἡ ὁποία ἀναπτύχθηκε ἕως οὗτο ἐπεκτάθηκε επάνω σε ὅλες τὶς κυριότερες Μωαμεθανικὰ φυλὰς, ἐνοποιώντας αὐτὰς σε μιὰ μεγάλη μοναρχία.»

«(2) Ὁ χαρακτήρας τοῦ βασιλέως. “Ὅστις εἶναι ὁ ἄγγελος τῆς ἀβύσσου.” Ἄγγελος σημαίνει ἀπεσταλμένον, ὑπηρέτην, εἴτε ἀγαθὸν εἴτε πονηρὸν, καὶ δὲν εἶναι πάντοτε πνευματικὸν ὄν. “Ὁ ἄγγελος τῆς ἀβύσσου”, ἢ ὁ κύριος λειτουργὸς τῆς θρησκείας ἣτις προῆλθεν ἐκεῖθεν ὅτε ἠνοίχθη. Ἡ θρησκεία αὕτη εἶναι ὁ Μωαμεθανισμὸς, καὶ ὁ σουλτάνος εἶναι ὁ κύριος λειτουργὸς τῆς. “Ὁ Σουλτάνος, ἢ Μέγας Σεϊνιόρης, ὡς ἀδιακρίτως ἀποκαλεῖται, εἶναι ἐπίσης Ὑπατος Χαλίφης, ἢ ἀρχιερεὺς, ἐνώνοντας ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὴν ὑψίστην πνευματικὴν ἀξίαν μετὰ τῆς ἀνωτάτης κοσμικῆς ἐξουσίας.” —World As It Is, σ. 361.»

«(3) Το ὄνομά του. Στα εβραϊκά, “Αβαδδών”, ὁ καταστροφέας· στα ελληνικά, “Απολλύων”, ἐκεῖνος που ἐξολοθρεύει ἢ καταστρέφει. Το ὅτι ἔχει δύο διαφορετικὰ ὀνόματα σε δύο γλώσσες καθιστᾷ φανερό ὅτι πρόκειται νὰ παρασταθεῖ ὁ χαρακτήρας τῆς δύναμης μᾶλλον παρά το ὄνομά της. Ἀν εἶναι ἔτσι, ὅπως ἐκφράζεται καὶ στις δύο γλώσσες, εἶναι καταστροφέας. Τέτοιον ὑπῆρξε πάντοτε ὁ χαρακτήρας τῆς Οθωμανικῆς κυβερνήσεως.»

«Ἀλλὰ πότε ἐξαπέλυσε ὁ Οσμάν τὴν πρώτην τοῦ ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ἐλληνικῆς αυτοκρατορίας;—Κατὰ τὸν Gibbon, Decline and Fall, κτλ., “Ὁ Οσμάν εἰσήλθε γιὰ πρώτην φοράν στο ἐδαφὸς τῆς Νικομήδειας τὴν 27ῆν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου, 1299.”»

«Οἱ υπολογισμοὶ ὀρισμένων συγγραφέων βασίστηκαν στὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ περίοδος θα ἔπρεπε νὰ ἀρχίσῃ με τὴ θεμελίωσιν τῆς Οθωμανικῆς αυτοκρατορίας· ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι προφανὸς σφάλμα· διότι δὲν ἐπρόκειτο μόνον νὰ ἔχουν βασιλέα επάνω τους, ἀλλὰ καὶ νὰ βασιανίσουν

τους ανθρώπους επί πέντε μήνες. Αλλά η περίοδος του βασανισμού δεν μπορούσε να αρχίσει πριν από την πρώτη επίθεση των βασανιστών, η οποία ήταν, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, η 27η Ιουλίου 1299.»

«Ο υπολογισμός που ακολουθεί, θεμελιωμένος σε αυτό το σημείο αφετηρίας, έγινε και δημοσιεύθηκε σε ένα έργο με τίτλο, Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, κτλ., από τον J. Litch, το 1838.

«“Και η εξουσία τους ήτο να βλάψωσι τους ανθρώπους πέντε μήνας”. Μέχρι τούτου εφθάνε η αποστολή τους, να βασανίζωσι με αδιάκοπες επιδρομές, αλλ’ όχι να τους θανατώνωσι πολιτικώς. «Πέντε μήνες», τριάντα ημέρες ο μήνας, μας δίδουν εκατόν πενήντα ημέρες· και αι ημέραι αυταί, όντας συμβολικαί, σημαίνουνσιν εκατόν πενήντα έτη. Αρχόμεναι από της 27ης Ιουλίου 1299, αι εκατόν πενήντα έτη φθάνουν εις το 1449. Καθ’ όλην εκείνην την περίοδον οι Τούρκοι ήσαν εμπεπλεγμένοι εις σχεδόν αδιάκοπον πόλεμον με την Ελληνικήν αυτοκρατορίαν, αλλ’ όμως χωρίς να την κατακτήσωσι. Κατέλαβον και εκράτησαν αρκετάς από τας ελληνικάς επαρχίας, αλλά η ελληνική ανεξαρτησία εξηκολούθει να διατηρήται εις την Κωνσταντινούπολιν. Αλλ’ εν τω 1449, τω τέλει των εκατόν πενήντα ετών, επήλθε μεταβολή, η ιστορία της οποίας θα ευρεθή υπό την επομένην σάλπιγγα.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Ο Ουρίας Σμιθ παραθέτει τον υπολογισμό του Ιωσία Λιτς για τα εκατόν πενήντα έτη, τα οποία, όταν ολοκληρώνονται, αποτελούν αφετηρία για την προφητεία των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών στην επόμενη Σάλπιγγα. Σχολιάζοντας την πρόβλεψη του Λιτς σχετικά με αυτές τις δύο συνδεδεμένες χρονικές προφητείες, η Αδελφή Γουάιτ κατέγραψε:

«Κατά τὸ ἔτος 1840, μία ἄλλη ἐξάιρετος ἐκπλήρωσις προφητείας ἐκίνησε εὐρύτατον ἐνδιαφέρον. Δύο ἔτη νωρίτερον, ὁ Ἰωσίας Λιτς, εἷς ἐκ τῶν κορυφαίων κηρύκων τοῦ δευτέρου ἔρχομοῦ, εἶχε δημοσιεύσει μίαν ἐρμηνευτικὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τῆς Ἀποκαλύψεως 9, προλέγων τὴν πτώσιν τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτοῦ, ἡ δύναμις αὕτη ἔμελλε νὰ καταλυθῇ... τὴν 11ην Αὐγούστου 1840, ὅτε ἡ Ὄθωμανικὴ δύναμις ἐν Κωνσταντινουπόλει δύναται νὰ ἀναμένεται ὅτι θὰ συντριβῇ. Καὶ τοῦτο, πιστεύω, θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οὕτως ἔχει.»

«Ακριβώς κατά τον προσδιορισμένο χρόνο, η Τουρκία, διά των πρεσβευτών της, αποδέχθηκε την προστασία των συμμαχικών δυνάμεων της Ευρώπης και έτσι έθεσε τον εαυτό της υπό τον έλεγχο χριστιανικών εθνών. Το γεγονός εκπλήρωσε ακριβώς την προφητεία. Όταν αυτό έγινε γνωστό, πλήθη πείσθηκαν για την ορθότητα των αρχών της προφητικής ερμηνείας που είχαν υιοθετήσει ο Μίλλερ και οι συνεργάτες του, και δόθηκε θαυμαστή ώθηση στο κίνημα της Δευτέρας Παρουσίας. Άνδρες μορφώσεως και κοινωνικής θέσεως ενώθηκαν με τον Μίλλερ, τόσο στο κήρυγμα όσο και στη δημοσίευση των απόψεών του, και από το 1840 έως το 1844 το έργο επεκτάθηκε ταχέως». The Great Controversy, 334, 335.

Το πρώτο και το δεύτερο αλλοίμονο συνδέονται με δύο αλληλένδετες χρονικές προφητείες. Το πρώτο αλλοίμονο αρχίζει με μία απεικόνιση του σφραγίσματος, και το δεύτερο αλλοίμονο τελειώνει με την ιστορία από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τον ήχο της εβδόμης σάλπιγγας στις 22 Οκτωβρίου 1844, η οποία αποτελεί επίσης απεικόνιση του σφραγίσματος. Η αρχή και το τέλος

φέρουν την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, διότι, όπως και στην ιστορία κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη για μία εβδομάδα, η περίοδος διαιρείται σε δύο μέρη. Η πρώτη περίοδος αρχίζει με τον πρώτο Μωάμεθ και τελειώνει με τον δεύτερο Μωάμεθ. Η δεύτερη περίοδος αρχίζει με «μία φωνή από τα τέσσερα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίο είναι ενώπιον του Θεού», και τελειώνει με τη «φωνή» του Χριστού, ο οποίος ορκίζεται «σ' αυτόν που ζει στους αιώνες των αιώνων, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και όσα είναι μέσα σ' αυτόν, και τη γη και όσα είναι μέσα σ' αυτήν, και τη θάλασσα και όσα είναι μέσα σ' αυτήν, ότι χρόνος δεν θα υπάρξει πλέον».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Κάθε ερώτημα που ο Σατανάς δύναται να εγείρει στον νου, ώστε να δημιουργήσει αμφιβολία σχετικά με τη μεγάλη ιστορία των παρελθουσών πορειών του λαού του Θεού, ευαρεστεί τη σατανική αυτού μεγαλειότητα και αποτελεί προσβολή προς τον Θεό. Το άγγελμα της σύντομης ελεύσεως του Κυρίου μας στον κόσμο μας με δύναμη και μεγάλη δόξα είναι αλήθεια, και το 1840 πολλές φωνές υψώθηκαν για τη διακήρυξή του». Manuscript Releases, τόμος 9, 134.